

Géczi János

Egy kékszeműt szerető barnaszeműhöz

1.

Láttalak. Ahogy beléptél
hányszor foglak látni még.
A nap így telt be. Órára óra.
Sóvárgón néztem a délelőttöt
a delet a délutánt
az alkony sárga tigrisét.

Láttam kiömlik a fény
ahogy a hasított kőlapon szétszivárog
megtelik általa minden repedés.
Ahogy a repedés tovább hasad.
Láttalak ahogy kiléptél.
Ahogyan utánad az asztalon
a pohár elmarad.

2.

Láttam a boldogságot:
beleremegtem. Szilvafa pergette
virágját felettem, egyetlen szirma
a hajadra hullt. Éreztem:
elmentél mellettem, ahogyan
átmászott tarkómon közönnyel
egy szembogár. A szédület:
ahogy a tükrön átnyúlik a kéz.
Aztán a rémület.

3.

Éreztem a hajad alatt
a kis ördögszarv-dudorodat.

4.

az Ifjúság útján két szilvafa virágzott
tetőtől talpig
hogy átmentél alattuk s estére mindkettő
térdre rogyott

5.

*kutya téblábol a szírmok között
nyújtogatja szép ebnyakát
mint aki döbbenet másík világba lépne át
de visszaretten és nem és igen
és elszalad s gazdája lábához
dúti remegő tomporát*

ócska képek közt szégyenben kotorászok

6.

*éreztem a szagot. Láttam a
pokol gyúrtszirom-színű kapuját*

7.

*aki éjszaka egykor felkél
hogy megnézzé üzenetet kapott
mobilján s a zöld képernyőfényben
izzad az arca*

8.

*azt akit szeret nem láttam
milyen a hajszíne – de biztosan szőke
mert úgy sietett el ahogy hozzá haladt
úgy mosolygott befelé az arca
mint akiben szőkék és kék szeműek
a szavak*

*városa is szőke (talán a folyó az oka
és a híd lába ahol megáll és locsog
magában a víz a könnyörtelen Tisza)*

9.

*nem vagy enyém: mint az eszme
foghatatlan lettél és halálos*